

► SDEU dále argumentoval především zájmem zajištění vysoké ochrany duševního vlastnictví a uvedl, že povinnost poskytnout informace má nejen porušovatel, ale i „každá jiná osoba“ uvedená v písmenech a) až d) ustanovení článku 8 odst. 1 směrnice. Tyto jiné osoby přitom nejsou nutně účastníky řízení, v němž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, což dle SDEU potvrzuje, že znění čl. 8 odst. 1 směrnice nelze vykládat tak, že se uplatní pouze v rámci takovýchto řízení.

Limity uplatnění práva na informace

Jakkoliv Soudní dvůr „oddělil“ právo na informace od řízení o porušení práva, je třeba mít na paměti, že předpokladem úspěšného vymození práva na informace u soudu podle ZVPPV je soudní rozhodnutí o tom, že předmětné výrobky nebo služby, jichž se informace týkají, porušují právo z průmyslového vlastnictví. Pokud tedy vlastník průmyslového práva nedisponuje ani informacemi dostatečnými k tomu, aby prokázal porušení práva, měl by přemýšlet o jiných prostředcích či nástrojích, jak takové informace nebo důkazní prostředky získat, například prostřednictvím profesionální investigace nebo procesního institutu zajištění důkazů.

Dalším důležitým předpokladem úspěšného uplatnění práva na informace u soudu je předchozí písemná výzva k poskytnutí informací dobrovolně (viz § 3 odst. 2 ZVPPV). Pouze pokud není informace poskytnuta v přiměřené lhůtě dobrovolně, má oprávněná osoba možnost domáhat se jí návrhem u soudu. Přitom z praxe plyne, že soudy k tomuto předpokladu přistupují velmi striktně a požadují, aby formulace petitu přesně odpovídala formulaci předžalobní výzvy, v opačném případě mohou návrh zcela zamítnout.

Dopady rozsudku SDEU ve věci ALLTOYS

Rozsudek SDEU ve věci ALLTOYS především přinesl vyjasnění správného výkladu ustanovení § 3 ZVPPV. Nadále bude třeba ustanovení § 3 odst. 2 věta první ZVPPV vykládat v souladu s rozsudkem SDEU, tedy že právo domáhat se informací lze i přes uvedení dikci ZVPPV (která zjevně není v souladu s úmyslem a účelem příslušného

ustanovení směrnice) i mimo řízení o porušení práva, tj. typicky po jeho skončení. Současně je potvrzeno, že práva na informace se lze domáhat jak proti porušovateli samému, tak proti tzv. třetím osobám. Rozsudek ve věci ALLTOYS jednoznačně posílil pozici nositelů práv z duševního vlastnictví a odstranil případné další nejasnosti s výkladem směrnice – být poněkud opožděně.

Jak již bylo výše zmíněno, informace mohou hrát zásadní roli. Nositelům práv z průmyslového vlastnictví pomáhají kvantifikovat a prokázat výši majetkové a nemajetkové újmy, která jim v důsledku neoprávněného zásahu do jejich práv vznikla a k jejíž náhradě jsou dle ustanovení § 5 ZVPPV oprávněni. Na základě získání přehledu o fungování distribuční sítě porušujícího zboží a o roli jednotlivých osob zapojených do porušování práv mohou nositelé práv zahájit řízení v dalších státech nebo proti dalším osobám, koordinovat celní opatření a uzpůsobit vnitřní procesy či přijmout preventivní nebo jiná opatření.

Důležité konsekvence může mít rozsudek SDEU v případech přeshraničního porušování a vymáhání práva z ochranné známky Evropské unie, kdy porušovatel(é) a/nebo osoby disponující informacemi o původu a distribučních kanálech porušujícího zboží jsou usídleni v různých členských státech unie. Rozsudek SDEU, zdá se, umožňuje vést hlavní spor o porušení práva, případně náhradu újmy způsobené porušením práva u soudů jednoho členského státu, zejména ve členském státě, kde má sídlo porušovatel, a současně nebo následně žalovat o poskytnutí informací v jiném členském státě, kde je usídlena osoba disponující relevantními informacemi. V případě, že o porušení ochranné známky Evropské unie již bylo rozhodnuto soudem členského státu, by teoreticky českému soudu nemělo nic bránit v řízení o poskytnutí informace uznat takové cizí rozhodnutí, a pokud jsou splněny i další podmínky, nařídít žalovanému poskytnutí informací dle ust. § 3 ZVPPV. Teprve praxe ukáže, jak široké dopady rozsudku ve věci ALLTOYS ve výsledku mohou být, pokud jde o přeshraniční vymáhání práv duševního vlastnictví. ◆

První ročník obchodněprávního Moot Court DHP

V polovině května proběhlo finálové kolo prvního ročníku obchodněprávního Moot Court DHP organizovaného pro studenty právnických fakult v ČR advokátní kanceláří Dvořák Hager & Partners.

Do prvního ročníku soutěže se přihlásili studenti napříč všemi právnickými fakultami v ČR. Soutěž organizátoři pojali v netradičním duchu a zprostředkovali tak studentům zcela odlišný koncept od klasických moot courtů, které se pro studenty již pravidelně pořádají na právnických fakultách. Soutěž neměla předem stanovený jasný scénář, který by účastníky omezoval v samotném průběhu řízení. Právní zástupci z řad studentů tak vedli spor od samého začátku, tedy od podání nabídky právních služeb přes průběžnou komunikaci s klienty, projednávání procesní strategie a postupů až po jednotlivá podání na soud. Kladně tento koncept hodnotí i vítězný tým skládající se z Luboše Mudrocha a Martina Štípy, studentů Právnické fakulty Univerzity Karlovy. „Během soutěže jsem ocenil především volnost, s jakou nám byla dána možnost navrhnout vlastní procesní strategii a s ní související nutnost uvažovat v širší perspektivě, než je samotné zadání,“ potvrzuje Štípa. Organizátoři kladli důraz na praktické stránky reálného soudního řízení, se kterými se studenti často setkávají až během koncipientské praxe. „Tato soutěž svým unikátním konceptem a pracovanou strukturou předčila mé očekávání. Odnášíme si nenahraditelné zkušenosti, které nelze získat jinak než samotnou praxí,“ uvádí Mudroch.

Registrace probíhala formou nabídky právních služeb vybranému klientovi. Studenti si tak mohli vybrat stranu sporu, kterou chtěli v řízení zastupovat. Příklad byl založen na reálné kauze a upraven pro potřeby moot courtu. Finálové simulované řízení probíhalo u „Rozhodčího soudu Moot Court DHP.“ ◆

Zdroj: Dvořák Hager & Partners